

גופה בביקני ולבה בסרפא

סופיטיקציה — אותה (כך נדמה להן) — הן סופגות מהסרטים הצרפתיים. משום כך אפשר לראות נערות בכובעיקש של המשך ביד לצרן — אותם הן נושאות בגאון, בגאחה, ובמה שנראה להן כהבעה של דוג מנית. או נשים העוספות (בנוסף פרוחה), בצעיפי מוהר מכוערים — בסגנון שנדמה להן כ"רישול מקסים", אך אינו נראה אלא כרישול אמיתי.

האורינטציה

א? מה הן אשמות???

הן אפילו מצב הצפון-אפריקאית הן נטות צרפתה או היפאניות הנמצאות תחת השפעה אמריקנית טוב בהרבה. כי בצד ההשפעה המערבית, הריהן מוקפות במסורת עתיקה, מותאמת ואורגנית. הן עומדות על קרקע מוצקה. מבהינה זו — עולמן שקט ובטוח.

מה המסורת ממנה אנו יכולים לניק? על איזה קרקע אנו יכולים לעמוד? התרבות והסגנון הנוכחיים — גילם הוא בסך הכל כגיל המדינה. עד אז היינו עסיר קים בעצמנו מכדי שנוכל להתפנות לסיני טווח של "תרבות" סגנון ולבוש זרים. מהורינו גם לא נוכל ללמוד, שהרי מוצאם מעשרות ארצות שונות עם מסורות שונות לחלוטין. כך שלבני הדור החדש אין שום

הזויכות על היופי והאופי של הצבריות, שהתפתח מעל עמודי "העולם הזה", המריץ גם רבים מכין הקוראים להביע את דעתם. השבוע מפסיקה המערכת לשעה קלה את רשות-הדיבור של האמנים והסופרים, כדי לפרסם את דבריה של קוראה (ששכחה, אגב, לציין את כתובתה, גילה ומקי צועה, ומתבקשת לעשות זאת). המערכת מציעה לכל שאר הקוראים, שיש להם מה לומר על נושא זה, להשתתף בזויכות ולהמציא את דבריהם למערכת "העולם הזה".

מאת דינה אהרנפלד

קרי? של נחליבנימין? מה הפלא שהתוצאה היא "בריגטי ברדו משכונת-מחול"? המגוהך הוא, שהנערות הישראליות משוכנעות שהן לבושות לפי אפנת פריס. אפנת פאריס היא מסובכת מאד, נקבעת על ידי מוחות מזהירים, בהתאם לאווירה ה"כללית של צרפת (לדוגמה — הצדלסטון, שקם בתקופת מבוכה ונוסטלגיה לעבר, והאמפיר שכבש את מקומו לאחר שקמה הרפובליקה החמישית). אך מה לכל זאת ולנו???

ובפרט, שהנה מגיעים הדי אופנת פריס ממקום שלישי ורביעי, ללא כל הבנה ו"התאמה. התוצאה היא כמובן יצירות-זועה,

— שאנחנו שייכים למערב אירופה(!!!). כמובן שהשאלות כזו בסביבתנו יוצרת שעטנו מוזר, שהוא כפוי וסינתי. דוגמאות מחיי "יפיום" אינן חסרות. שעטנו כזה הם השירים ה"תנכיים" שחוברו על-ידי מלחינים מגליציה, העברית של הרדיו" — שמרוב מאמץ לשלב את ההגוי האורינטלי והמבטא המערב-אירופי היא אינה נשמעת כשפת בני-אדם. כלי הנחשת הירוקה בדוגמאות "ישראליות", שמות "יישובים, ריקודים ועל וכל דבר "אורינטלי" שנוצר בארץ הו על-ידי אנשים "אירופיים". לא פחות גרוע המצב כשאנו מאמצים לנו את מהגני אירופה כמות שהם. כבר דובר על הבתים שאינם מותאמים לארץ, על המנהגים שאינם משתלבים ועל האמנריות והתרבות המועתקים בצורה לא מוצ'לחת.

כמובן שהדבר חל גם על לבוש! דוגמה בולטת הוא הביקני שנוצר עבור האירר פאיות ארוכות-הרגל וצרות-האגן. אין דבר מכוער מנערות ישראליות רחבות-אגן ונר טות להשמנה (ככל אחיותיהן הימית-כיוניות והאורינטליות) הדוחסות עצמן לתוך ביקני צפוני, כשהשומנים זולגים מכל צד. כל בגד של נערה ישראלית עומד בסממן אותו שעטנו מוזר, בין אם הוא בגד "אותנטי" ובין אם הוא בגד "אירופאי".

משום כך נעדרת הישראלית את אותה הפועה הרמונית יפה ושליחה של בנות יתן וספרד, למשל. כי מאידך — היא גם אינה נראית אירופאית. נערה ישראלית עיר שה בפאריס אותו רושם כמו שעשתה הצגת מולייר שהובאה לשם על-ידי תיאט' רון אהל. כי בדיק כמו הביקני, לא מתאי' מים לה גם הכובעים, העקבים-הגבוהים והשמלות הצרות של אירופה. כמובן שהם נראים עליה כמו "אוכך על פרה" וכמו הבתים ה"מודרניים" על הרכסים הנפלאים של ירושלים.

סיגנון — בני רקע

מה ביחס לסגנון הכללי? מה ביחס לפרטי הלבוש?

כאן אשמה הבחורה הישראלית עוד פחות. לעומת הבחורה האירופית והאמריקאית, שמגיל 14 מתחילה לשלל את נשיותה תוך לימוד וחיקוי הסביבה ובעידוד כל הסוב' בים אותה; המגיעה בגיל עשרים לנשיות שלימה ובשילה — הרי שהישראלית מת' תנכה, בבית-הספר, עד גיל 18 לפשטות, חברמניות והעדר סממנים נשיים, ומשם אוטומטית היא מועברת לידי הצבא הכובל אותה בבגדים גבריים. (מדוע אין מנהיגים בצבא תלבושת בדומה לזו של השוטרות?) משהיא מסיימת את שרותה בתום שנתיים של אימונים, מוזן קמחי ורפוסים מחמיי' רים, היא בת עשרים, ולא רק שהרטה את נתונה הנשיים הטבעיים, אלא שאין לה כל מושג מה לעשות עם עצמה מבחינה זו.

הצרה היא — שאין לה אפילו ממי ללמוד. לכל עם יש מסורת. נשי הפרובינ' ציה נהוגות כשם שנהגו אמותיהן וסבר' תיהן, ובערים הגדולות ישנם מרכזי אופנה והם הסמכות העליונה.

אבל מהי הסמכות כאן? בחורה העומדת, בגיל 20, בפני העובדה שעליה להפך לחתיכה נאה ואפקטיבית — ממי תוכל ללמוד מהו הלבוש היפה וה' נכון? אם את חליפתיה תופר ה"חיים" מדופלם מחרשאי", את תסרוקתה קובעת "שרה מסלון פנינה", הנעלים הם ה"דרניר

יוצאת מן המישחק. כשבחורה שאינה מת' מת עצמה לטעם הגברי השולט, באם אינה רוצה ללכת עם הוריה לקולנוע — הרי יש לה רק הברירה לצאת עם חברה מסכנה כמותה, או לשבת בבית.

הארץ מלאה נערות יפות-נפש הרובצות בבית מעצב ונמקות בעוניין. לכן — מה הפליאה שאופנאי אמריקני מפורסם שהוזמן לחתך דעה על הלבוש הישראלי טען, שכל הנערות בארץ "חולות בשגעון הקונטרסים". כשנערה ישראלית רוצה ל' מצוא חן בעיניכם, הגברים הישראליים, אין לה ברירה אלא להבליט ולהראות את כל מה שיש לה להציע. אחרת לא תעיפו בה מבט שני. אותו בגד צר, הדוק וחשוף, חסר-טעם, בלתי-דיסקרטי וזול הוא הכרח המציאות עבור הנערה הישראלית; היות והאומד אותה הוא הגבר הישראלי.

מציג את הפחורה

כמובן שבה זה הוא בלון. הנערה אינה מוכנה כלל למכור את מה שהגבר מנסה לקנות. היא עדיין מאמינה באהבה הגדולה ובריעות, עליהן היא גודלה. לכן, משמשה את תשומת לבו הוא שת לבו אלה, אני מתחיל המיקוח הגדול. הוא טוען בחטיים, והיא טוענת לו שטעורים. אני הולכת אתו בלאהוב והוא הולך אתי בלהת' עסקי, כדברי הבדיחה הידועה.

מתחיל המיקוח המגיע בין האשה ה' מחפשת ידיות וארבה וכולה רגשות, ובין הגבר החושק בה ומרגיש עצמו מרומה. כמובן שהן נאלצות לרמות, וכמובן שאין תוכנן מתאים לחיצוניות ה"מקצועית" ש' להן. אייבי נתן טוען שהן אינן יודעות את כללי המשחק. הן יודעות אותם יפה מאוד, אלא שלא זה הוא המשחק אותו הן רוצות לשחק.

למרבית העצר צריך לתאם את ההיצע לביקוש וכך נוטשות הן לאט את התקוה לגבר יפה-הנפש שיבין לרוחן, ונגזרות אותה עם שפר חלומות הילדות היפים, בדיק כפי שהן נכנעות לרעיון שהן לא תינשאנה למרלון ברנדו.

מלחמת הקיום דורשת את שלה, והמת' חרות רבות ואין להן ברירה אלא להסת' בב ולהציג עצמן, כברחוב דיונגוף למשל. זוהי, אגב, הסיבה לטעות המפורסמת ש' ברחוב דיונגוף יש יותר יפהפיות מאשר בריא ויטני ברימא או בשנו'אליה, בפריס". הסיבה לכך היא פשוטה: שברחובות אלה לא שטוטש אשה המכבדת את עצמה. — רואים אשה יפה מסתובבת בשנו'אליה — היא, או תיירת, או יצאנית מדרגה גבוהה מאד. גשות הזוהר, והיפהפיות למי' ניהן תסתובבנה בחוג הסגור שלהן ולעולם לא ברחוב הראשי. רק בתל-אביב משוט' טות נערות-הזוהר, דיילות, דוגמניות וסתם מחפשות-אית'מזון ומציגות עצמן בחלון' הראחה של העיר, תוך תחרות פרועה של התבלטות. זוהי מציאות עגומה, שאתם, הגברים הישראליים, יצרתם.

שירי תנ"ך מוגריציה

א? מדוע לבושן חסר טעם? זוהי כבר שאלה שונה לגמרי, שאפשר לנסחה בכעיה אורינטציה-פוליטית. משום כך טוב שדחקה העולם הזה העלה את הבעיה. מדוע, כפי שציין תומרקין, בצדק, בנות יוון, או ספרד, למשל, יפות יותר? מבחינת היופי האובייקטיבי, אין הבדל. האקלים ה' שחה יוצר טיפוס דומה, ואחוז היפהפיות — זוהי שאלת הסתברות פשוטה. אך הן באמת יותר יפות, ונראות יותר יפה מן הנערה הישראלית. מדוע? כי מורגשת בכל החיתן השלמות האורגנית. בתלבושתן, כמו במוריהן, במנהגייהן וההשתלבותן בסבי' בתן, הן צמחו מתוך הרקע שלהן וניצפרו במשך הדורות תוך הרמוניה גמורה וטבעית. כאן הדבר שונה לגמרי. אנו מרגישים עצמנו עם ארופאי — למרות שלא זו בלבד שאנו עם יפיתכוני, אלא אנתנו גם חיים בלבנט. כמובן שנוצר כאן דיסונאנט צורם.

עמוס קינן טען שאנחנו בתהליך לבנטיני זציה. אילו היה זה כך — היה זה הרע במיעוטו. המצב הרבה יותר עגום, כי הרי התלטנו — או יותר נכון החליטו בשבילנו

צבריות ברחוב דיונגוף וענבניה — מותר למשש?

רקע אחיד ושום מקור ממנו הם יכולים להעתיק, ללמוד ולהתחנן. משום כך יש לכל צורה פרטיזנית כל כך. איש הישר בעיניו יעשה.

וכך מוצאת עצמה הנערה הישראלית עם מכנה ים-תיכוני, עם חינוך צבאי גברי, עם תלבושת שהגיעה ממקור שלישי מפרס הרחוקה והבלתי מובנת, בחברתם של גבי רים המתייחסים אליה (כפי שציין קינן) כבני מזרח אמיתיים — אבל אינם רוצים ממנה את הצניעות והמתינות המזרחיים! הם דורשים ממנה התנהגות לפי דפוטים אירופיים הזרים לרוחה והמנגודים למני' טאליות שלה.

ואיך תוכלו לדרוש ממנה אחר-כך הופעה שליווה, הרמונית, ושלימה עם עצמה? זאת דרישה שאיננה ניתנת לביצוע.

ואיך תוכלו לדרוש ממנה להשתנות — כל עוד קיימת בארץ השקפת-עולם של הע' רצת כל דבר זר באשר הוא זר, אחירה של התבטלות בפני תרבויות שונות מאיתנו והעתקה עיירת של דברים — בכל שטחי החיים — חסרי כל שייכות אלינו וחסרי כל קשר אורגני וטבעי — רק בגלל אוריג' טציה פוליטית מלאכותית? עירוון מדיני מושלם?

כל עוד תהינה הסמכויות התרבותיות בידי קופצים-בראש במקום בידי אנשי תרבות —

כל עוד אנו במזרח ולבנו בסוף מערב — איך תוכלו לדרוש מהאשה הישראלית להיות שונה ממה שהיא?

שאינם דומות לשום דבר בעולם. כי נערות אלה הן פשוט מרומות. הן חיות במקום אחד וכפו עליהן מרכז תרבות רחוק אלפי מילין ובלתי מובן.

מדוע אין הן מתלבשות בפרקטיות אמ' ריקאנית, בספורטיביות בריטית, או בפש' טות רוטית (כבימי החולצה-רוטית והסרפן הזכורים לטוב)? כי בגלל שקולים פוליטיים הוחלט שצרפת היא מרכז תרבותנו במובן הרחב של המלה. אין לנערה הישראלית כל קשר אורגני עם רקע זה, ואינו מותאם לה — אבל כמובן שאסור לפגור במרוץ אחרי האופנה וכמובן שאין להמנע מלהגיע לתוצאות מגוונות של קריקטורות-אופנה מהלכות על שתיים.

גריבים צבעוניות — בגאא

וגמה קטרת לגיתוך הן הגריבים ה' ארוכות והצבעוניות שנועדו באירופה לחמם את הגללים בימי החורף. משהגיעו ארצה — הוחלט שהיות ומקורן בחוף' לארץ, בפאריס, הרי שהן נחשבות ללבוש מפואר מאד. שאי חוזקה היה לדאות בקוני' צרטים בהיכל התרבות, ואפילו בנשפים, נשים בשמלות חגיגיות בצרוף גריבים ארו' כות צבעוניות. אילו היו לובשות במקומן נעליים-גבוהות — לא היה הובר מגוהן יותר!

אך מגין להן לדעת זאת, כשחסרה סמכות שממנה אפשר ללמוד? כל זה עלוב מאד; עוד יותר עלוב הוא מה שמיכאל אביור מכנה "הכמיהה ל'